

Любен Каравелов
Зора са е зазорила...

Зора са е зазорила,
слънце е огряло;
а в гората славеи пгиче
песен е запяло...
Запяло е чудно, мило,
сладко, гласовито,
па са мъчи да пробуди
се що е убито.
„Я ставайте, черни робе, –
време е настало
да възкръсне сяко племе,
кое е паднало!
Возкръснаха таянците,
станаха свободни;
падна Пия деветият
пред гласът народни;
изгуби са Наполеон,
падна Изабела,
която е на един бал
цял остров изела...
Даже негрите в Хаити
юнашки са биха, –
с цели реки гъсти кръви
свобода добиха.
А пак вие, българете,
непробудно спите,
черни дни и черни мъки
от красти търпите!
Срам и укор! живи хора
да спат със мъртвешки
и да влекат рабски живот –
живот нечовешки“.

КРАЙ

Издание: Нова песнопойка. Народни песни и стихотворения. Съст. Любен Каравелов.
Под редакцията на Тодор Моллов. Варна: ЛитерНет, 2006
Първо издание: Нова песнопойка. Народни песни и стихотворения. Търново: Издала
редакцията на в. „Знание“, 1878.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12039>]